

[Aksel Larsen.]

garanti for, at vort standpunkt vil have flertal, så vil vi overhovedet ikke stille noget forslag, og fordi vi ikke på forhånd har garanti for, at denne dagsorden kan blive vedtaget, vil vi ikke stemme for den. Betingelsen for, at en dagsorden kan blive vedtaget, er, at nogen stemmer for den. Hvis de radikale på forhånd siger, at de vil i hvert fald ikke stemme for den, formindsker de mulighederne for, at den kan blive vedtaget. Jeg mener, vi skal gøre et forsøg på at få den vedtaget. Jeg henstiller derfor til det høje ting, at man ved afstemningen stemmer for den af mig foreslåede dagsorden.

Viggo Stareke: Angående den af det ærede medlem hr. Aksel Larsen foreslåede dagsorden vil jeg gerne sige, at vi har anvist en løsning, som er bedre end de 18 måneders tjenestetid, men at vi ikke ønsker at lade os provokere frem ved en dagsorden fra kommunistisk side.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsens udtalelser om grundskyld stemmer ikke helt overens med hans overordnede anskuelser i Rusland, hvilket er beklageligt, men jeg skal ganske kort forklare det ærede medlem, hvori forskellen på en liberal reform som grundskyld og en socialistisk-kommunistisk socialisering af jorden består. Den består i, at det i Rusland er staten, der bestemmer, om der skal drives kornavl eller hesteavl eller hønseavl eller hundeavl på jorden, hvorimod under fuld grundskyld ejeren har fuldstændig fri rådighed over, hvad han vil bruge jorden til. Det er deri, grundskyldens betydning for det menneskelige initiativ ligger.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard gjorde nogle bemærkninger om regeringsdannelsen, men gik udenom det vigtige moment, at det var de radikale, som forhindrede fortsættelsen af den venstre-konservative regering, at det derefter var de konservative og tildels venstre, som forhindrede den foreslåede rene venstre-regering, og at det var de samme kræfter, der forhindrede en eventuel dannelse af en regering bestående af venstre, radikale og retsforbundet med et liberaliseringsprogram. Efter at disse muligheder er bortfaldet, efter at de radikales forslag om en regering bestående af venstre, socialdemokrater og radikale også er afvist af de to store partier, så er der

ingen anden parlamentarisk anstændig fremgangsmåde end at anbefale kongen at henvende sig til det største parti i folketinget med opfordring til at undersøge mulighederne for en regeringsdannelse.

Jeg vil gerne takke den højtærede statsminister for hans svar på spørgsmålet om, hvordan man skulle forstå udtrykkene om gensidighed og ligestilling. Jeg forstod den højtærede statsminister sådan, at han mente, at man først og fremmest skulle søge at få andre lande til at nedbringe deres toldbarrierer og afskaffe deres restriktioner. Dette synes jeg er godt, men hvis det nu ikke lykkes at få de andre lande til dette, på hvilken måde vil den højtærede statsminister så prøve at opnå gensidighed og ligestilling: ved at følge den recept, som de konservative skriver, eller ved at afstå derfra? Det er egentlig det, som er det kardinale spørgsmål, og som jeg derfor endnu en gang vil stille den højtærede statsminister.

Mit spørgsmål om, hvorvidt den højtærede statsminister kunne give nogen garanti for, at en udpumpning af Marshallmidler ikke ville give inflation, blev ikke besvaret.

Den højtærede statsminister vendte sig imod en udtalelse, som jeg havde fremsat, om, at England var blevet ruineret under arbejdersocialismen, og at det under Manchesterliberalismen havde erobret en verden. Det er dog en kendsgerning, at England bragte velsignelse til praktisk talt hele verden under sin frie handel, under sit frie kapitalmarked. Europa og verden trivedes derunder. Vi havde dengang et system med fri omvekslelighed af valutaer, vi havde et system med fri prisdannelse, et system, som blev ødelagt for kun et par og tyve år siden. Hvis man ser på Englands tilstand nu, er det rigtigt, at England har lidt meget under krigen, men det har andre lande også. Tænk f. eks. på Italien og Tyskland.

Selvom de har været aggressive parter i krigen, har de dog lidt mindst lige så meget som England, men Italien og Tyskland har genrejst sig økonomisk og har indført tilforladelighed i deres pengevæsen, er gået over til fri prisdannelse og fri markedsøkonomi for en meget stor del af deres økonomi. Schweiz har hele tiden fulgt denne politiske linie, og Schweiz står økonomisk meget stærkt, men har ganske vist ikke del-